

В човека действат две мощни сили.

Едната се състои в стремежа към пълно преживяване на радостта от живота. Към мир, който никой да не нарушава. Към покой и равновесие.

Тази сила е гравитна в нас като проява на нашия естествен стремеж към пълноценен, изпълнен с радост живот. Но в момента, в който предозираме нейното предназначение, има опасност да се превърнем в хора, примирили се със злото. Да затворим духовните си сетива за истината и ясното различаване на греха. Възможно е тази сила да прерасте в стихия, която завлича. Да ни направи безсилни да ѝ се съпротивим.

Редом с нея действа и силата, която се ражда от копнеж по божественото, свято, чистото, към високия идеал. Тя пробужда човека за съпротива. Тогава настъпва сблъсък.

Ако нямаше грех, тези сили никога не биха били антагонистични. И двете произхождат от Бога и замисълът е да бъдат в хармонична връзка помежду си.

Това е вътрешната дисхармония, която Бог допуска поради подмолното действие на греха, също разединяващ личността. Отклонението от Божия морален стандарт постави тези две сили в ситуация на противоборство.

За да се избавят от такъв един вътрешен конфликт, мнозина заглушават в себе си действието на втората сила - божествения глас. Обричат се на примирение.

Тези обаче, които не допускат това, преживяват особено състояние, наречено агония. Това е кризата на пълното всекидневно себепредаване, при което човек се отрича от жадвания мир, за да даде място на божествената сила, на стремежа и нуждата да опази себе си именно като дете на Бога. Като Негово дете, търсещо правда.

Воденето на тази борба изисква много енергия, която човек отдава. Това е агонията, която отнема и дава. Тя пречиства, води до извисяване. Дарява мир от друго естество, дава сила на личността да се влее в процеса, водещ ни към възвръщането на пълния мир и вселенската хармония, от която той става част.

Христос преживяваше тази агония ежедневно, като беше оставил настрана всяко примиренчество и себедоволство. Той беше страж срещу злото. Атакуван от неговите нападки, беше станал „човек на скърби и навикнал на печал“.

Ала свежестта на божествения Дух никога не го напускаше и навсякъде, където отиваше, беше светлина за хората. Прицаваше остро греха и призоваваше към покаяние, но и раздаваше щедро от Своя божествен мир. Наричаше блажени онези, които скърбят за греха и биват гонени в борбата си с него, но са изпълнени с духа на миротворството.

Агонията на Христос достигна своя връх в Гетсимания. Тогава Той преживя пълното себепредаване, което премина границите на човешкото - отказа се от всичките Си привилегии, от Своя живот дори! Дотогава все още се надяваше и на друг изход. В противен случай нямаше да каже: „Ако е възможно, нека Ме отmine тази чаша!“ Но знаеше, че трябва да бъде готов и за най-трудното, и от устните Му се отрониха думите на взетото решение: „Обаче не Моята, а Твоята воля да бъде!“ Това стана гаранция за Неговата победа над Сатана.

Себепредаването е условието за победа. То е гаранция за победа и за нас. Ако зърното не умре, не може да даде живот (Йоан 12:24). В нас трябва да умре онова естество, което разяжда живота ни. Себепредаването е условието за свободното действие на Божията сила, която изкоренява греховното естество, предизвиква духовната му смърт и раждането на новия човек всеки ден. Това е кръщението със Святия Дух, което преобразява характера и донася пълния духовен мир! Онези духовен мир, който превъзмогва душевния дискомфорт, породен от последиците на греха, и го преодолява!

Йорданка ХАДЖИЙСКА

НАШИ ЦЪРКВИ СПАСЯВАТ...

Продължава от стр. 1

Това не е първият случай, когато българска църква помага на Корнелиус. През 2002 г. адвентистите от Габрово се молеха за неговата евангелизация в

кръстил 85 души. Сега мечтае за изграждане на училище и сиропиталище за сираците от Манипур.

Ако желаете и вие да помогнете по някакъв начин, пишете ни на адрес: xm@tradel.net XM

Свилен Колев (вляво) и Корнелиус Камей по време на обучението им в "Pacific Health Education Center".

ки останали Исус въпри поглед в очите и сърцето на техния паднал брат.

„Три пъти, Петре, се отрече с клетва, че никога не си Ме познавал. И аз искам три пъти да те попитам пред тези твои братя: „Обичаш ли Ме? Обичаш ли Ме? Наистина ли Ме обичаш?“

И три пъти със срама и товара на хилядократната смърт от вината в сърцето си Петър, без да е в състояние да погледне Своя Учител в очите, със слаб глас едва чуто отговаря: „Да...да...да...“

И пак три пъти разпнатият и възкръснал Спасител на света възстанови Петър в дължност: „Паси агънцата и овцете Ми.“ Това е работата на овчаря. В гръцкия израз, използван от Йоан, „овчар“ може да се замени с „пастор“. Преведено, може да означава, че Онзи, Който декларира: „Аз съм добрият Пастир“ (или пастор) в Йоан 10:11, е същият, Който по-малко от 40 дни след моралното падение и позорното отричане на Петър възкреси този паднал брат и го възстанови на пасторската му служба!

„Обичаш ли Ме?“ „Да, Ти знаеш, че Те обичам.“ „Паси стадото Ми.“ „Следвай Ме.“ (Йоан 21:15-19)

Реквием и възкресение за падналия брат.

От падение към възкресение

Какво трябва да изтърпи един мъж, който е паднал, какво трябва да направи една жена, за да бъде възкресена и възстановена в общността? И колко време трябва да останат паднали? Колко време етикетът „паднал“ трябва да заема мястото си в тяхната памет? Не говоря за доклада, който се съхранява при Бога, чужда се колко дълго ще го помним самите ние.

И докато размишляваме, нека се запитаме - тези, съгрешилите, остават ли междуременно наши братя и сестри, докато са паднали? Ще кажете, това зависи от отговора на въпроса дали са се покаяли истински, или не. Така ли е действително? Ще дойде ли някога време, когато няма повече да бъде пазач на брата си?

Но какво предлагате? Можете да ми възразите. Наистина ли няма значение дали те са се покаяли за греха си, или не? Възщност не правя такова предложение - дори не мисля за техния отговор точно сега. Мисля си за нашия. Кога етикетът „паднал“ се изличава от паметта ми? От моята памет.

В чудесната си малка книжка за християнското общение „Да живеем заедно“ Дитрих Бонхьофер прави обезпокояващо наблюдение върху това, защо ни е толкова трудно да живеем в християнската общност:

„Този, който е сам със своя грех, е съвсем самотен. Това може да е така, понеже християните, въпреки общото богослужение, общата молитва и цялото им общуване по време на служенето, могат напълно да потънат в самота. Окончателното преминаване към общуване не се осъществява, защото, въпреки че имат общение един с друг като вярващи и като набожни хора, те нямат общение като по-малко набожни, като грешници. Общуването на ниво святост не допуска нито един да бъде грешник. Така всеки трябва да скрие греха си от самия себе си и от общността. Не смеем да бъдем грешници. Много християни са неимоверно ужасени, когато сред праведните се окаже, че съществува някой истински грешник. Така остават сами със своя грех, живеем в лъжа и лицемерие. Факт е, че ние сме грешници.“

Дали причината да сме толкова коравосърдечни към падналите не се корени в това, че те ни напомнят за самите нас? И така се преструваме на благочестиви пред самите себе си? И изискваме благочестие от другите? Както Бонхьофер бе писал, „общуването между вярващите като святи не разрешава нито един да бъде грешник.“

Но трагичното е, че тъкмо тази претенция ни засяда като кост в гърлото и ни пречи истински да общуваме. Как мога да рискувам да се сближа с теб?! Ти може да разбереш, че съм грешник. И, знаейки колко тежко съм паднал и колко жестоки сме спрямо падналите, не мога да си позволя да рискувам да бъда уязвим и прозрачен пред теб. Ти ще ме отхвърлиш.

Така си слагаме своята маска на благочестие. И живеем в лъжа. Живеем самотни. Както казва Бонхьофер, „Този, който е сам със своя грех, е напълно самотен“. Ето защо не може да има общение, когато живеем с маската на благочестието. Това е трагикомедия. Предотвратяваме онова, за което най-много копнеем, когато се преструваме, че сме нещо по-различно от греш-

ници, всеки един дълбоко нуждаещ се от божествена благодат.

Сами виждате - общност без благодат е немислима, това е оксиморон. Защото без благодат тя не съществува. Съществува може би „набожно общение“. Но това не е истинска общност, защото само благодатта може да я възкреси. Няма ли благодат, няма възкресение. Няма общност. Защото истината за благодатта е, че аз никога няма да достигна до теб такъв, какъвто си - паднал - докато не я преживя в себе си - такъв, какъвто съм - паднал!

Скритата истина тук се изразява в това, че не можеш да преживееш своя Великден преди страдания си петък. Първо трябва да дойде кръстът! Не мога да те възкреса, докато благодатта не е възстановила мен.

„Петре, обичаш ли Ме?“ „О, Господи, Ти знаеш, че Те обичам.“ „Добре, сега иди и ти обичай падналото стадо и го води към Мен!“

Когато схвана истината за Голгота и Божието прощение за всеки грешник, който някога е живял, и всеки грех, който някога е бил извършен, когато проумея величието на Божията благодат за мен, падналия - тогава няма да има „паднал брат“ и „паднала сестра“, които да не мога да обичам и водя към Него.

Ето как действат благодатта. Вратите ѝ са широко разтворени за всички. И когато тя работи, общението процъфтява. Защото само благодатта може да възкреси общността.

В своята книга „Дрипавото Евангелие“ Брeнън Менинг разказва изненадваща история: „Преди години в голям град далече на запад се пуснал слух, че някаква вярваща жена, католичка, била имала видение за Исус. Слухът достигнал до архиепископа. Той решил да го провери. Винаги съществува тънка линия между автентичната мистика и лунатичното преживяване.“

„Истина ли е, мадам, че сте имали видение за Исус?“ - попитал свещеникът.

„Да“ - отговорила просто жената.

„Добре. Когато това се случи отново, поискайте от Исус да ви каже греховете, които съм Му изповядал последния път.“

Жената била зашеметена. „Чух ли Ви правилно, епископ? Искате от мен да попитам Исус какви са греховете от Вашето минало?“

„Точно така. Моля, обадете ми се, когато нещо се случи.“

След десет дни жената се свързала с духовния си лидер. „Моля, елате“ - казала тя.

Около час по-късно архиепископът пристигнал. Изправен пред нея очи в очи, попитал: „По телефона ми казахте, че сте имали видение за Исус. Направихте ли, каквото Ви поръчах?“

„Да, отче, помолех Го да ми разкрие греховете, за които сте Му казали по време на последната си изповед.“

Епископът трепетно зачакал. Очите му се разширили. „Какво отговори Исус?“

Тя взела ръката му и въперила поглед в лицето му. „Отче - казала, - точните Му думи бяха: „Не мога да си спомня.““

Звучи твърде апокрифно? Може би. Дали е истина? Несъмнено. Преди столетие са били записани думите: „Ако вие Му се предадете и Го приемете като свой Спасител, тогава, колкото и да е грешен животът ви, заради Него ще бъдете сметен за праведен... и ще бъдете приет от Бога, като че ли никога не сте съгрешавали.“ „Аз съм, Който няма да си спомня за греховете ви.“ (Ис. 43:25) „Не мога да си спомня!“

Истината е, че неподправено общуване е възможно само тогава, когато мъже и жени се събират заедно в името на възкръсналия Христос, декларира Своята благодат и прощение: „Не мога да си спомня.“ Това са думите, които трябва да си казваме един на друг, за да възкресим своя брат, да възстановим своята сестра и да пробудим общуването помежду си. Защото само благодатта може да възкреси нашата общност.

Пастор Дуайт Нелсън, проповедник в църквата Pioneer Memorial Church към адвентния университет Andrews в Бриен Спрингс, щата Мичигън
Превод от английски пастор Апостол Стойков

